

vel sagt, at Afsløsningen skulde være det Principale, og at Afgjørelsen af egentlige Retssspørgsmaal først skulde inddrages under Afsløsningscomiteen, forsaavidt dette var absolut fornødent; men, mine Herrer! det er aabenbart, at paa denne Maade vil der aabnes Afgang til at inddrage Realiteten af en Mængde tyvlsomme Retssspørgsmaal under disse extraordinaire Domstole, som aldeles ikke ere oprettede i det Siemed, og som aldeles ikke have de Betingelser, som i Grundloven er fastsat for Domstolene. I Grundlovens § 78 er det udtrykkelig fastsat, at Dommerne ikke skulle kunne afsættes uden ved Dom, men hvad gjør man her? Her opretter man, saaledes som Forslaget foresligger, Domstole, hvor Fleertallet af Medlemmerne ikke ere retskyndige Mænd, og lægger Afgjørelsen for en stor Deel i uretskyndige Mands Hænder, og det ærede Udvalgs Fleertal har desuden foreslaet, at disse Mænd skulle udvalges paa eet Aar. Minoriteten har foreslaet, at de skulde vælges paa 3 Aar, efter Udfæstet ligger det kun i deres Ansættelse, at de maae kunne afflediges. Alt dette er foreneligt med deres Stilling som private Mænd, men usforeneligt med den Ansættelse, at de skulle være Medlemmer af rundt omkring i Landet organiserede Domstole. Det er altsaa min fuldkomne Overbeviisning, at der ikke kan være Spørgsmaal om Antagelsen af et saadant Forslag. Det kan ikke tænkes, at det enten kan gaae igjennem paa et andet Sted, eller at jeg for mit personlige Vedkommende nogensinde vil deeltage deri. Jeg maa, som sagt, bede undskyldt den Maade, hvorpaa jeg allerede nu har udtalt mig herom, men jeg troer, at det er ligesaa godt fra først af at udtale det bestemt. (Ja! Ja!)

Ordføreren: Den ærede Indenrigsminister har begyndt den meget bestemte Modstand, som han har opstillet mod Udvalgets Majoritets Forslag, med at henlede Opmærksomheden paa, at jo mere vi alle maatte være gjennemtrængte af Overbeviisning om det Unskelige i, at dette Lovforslag blev Lov allerede i denne Session, desmere maatte vi tage i Betænkning at komme med en saa gjennemgribende Forandring, som efter hans Mening havde liden Chance for sig, men jeg maa bemærke, at det Hensyn er det meget langt fra, at Udvalget

har undervurderet. Det var os imidlertid klart, at denne Lov i ethvert Tilfælde maatte gaae tilbage til Behandling paa et andet Sted alene med Hensyn til det Endringsforslag, det samlede Udvalg eenstemmig har maattet stille under Nr. 19 — og jeg kan derhos paa ingen Maade samstemme i, at det i og for sig vilde være umuligt at vinde Tid til en fornøyet Overbetæelse paa et andet Sted, og der komme til et Resultat, om hvad man maatte vedtage; men jeg maa tillige i ethvert Tilfælde tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det ganske vist er en af de første Fordringer, man maa stille til denne Lov, at den, hvis den udkommer, vil kunne fyldestgjøre sit Formaal, vil kunne skaffe Goveriet til at ophøre. Men Udvalgets Majoritet holder sig overbevist om, at den Regel, som det foreliggende Lovudkast opstiller i § 7, vil medføre særdeles Banfælighed, navnlig med Hensyn til Tiden, og at det vil for en lang Tid modarbejde det, som er Lovens Formaal. Saa vigtigt derhos, som det ved en Lov, der allerede har været behandlet paa et andet Sted, er, at lempe og indskrænke sine Fordringer med Hensyn dertil, saa naturligt og nødvendigt er det ogsaa paa den anden Side, ikke at drive dette Hensyn saavidt, at man undlader, hvad man finder at være en nødvendig Betingelse, og Udvalgets Fleertal har anset det for at være en nødvendig Betingelse for, at Loven skulde kunne virke i Sandhed i Overeensstemmelse med sit Formaal, at disse Afsløsningscomissioner udvides saaledes, som af Fleertallet er foreslaet. Jeg maa tilføje, at jeg heller ikke kan tiltræde de Øtringer, den ærede Indenrigsminister har fremført om, at en Forhandling om de rettlige Spørgsmaal for Afsløsningscomissionen skulde enten aldeles eller dog i de allerfleste Tilfælde medføre en processuel Forhandling, der vilde foranledige et Langdrag, der forholdsvis vilde blive ligesaa stort som det, der vilde komme tilføje, dersom Lovforslagets Henviisning til ordinair Rettergang blev taget tilfølgende. Vi have nemlig holdt os overbeviste om, at en saadan Bestemmelse i Loven, som den af Fleertallet foreslaede, let i og for sig vilde indeholde en vægtig og virksom Opfordring for Parterne til at forlige sig om Afsløsningen allerede uden